

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 622/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 lipca 2023 roku sygn. akt II K 795/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zawarty w apelacji prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec M. Ż. kary wyrażającej się w wymierzeniu za przypisany mu czyn I kary za ledwie 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji wymierzenia oskarżonemu kary łącznej trzech lat	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

pozbawienia wolności, zważywszy, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za szereg przestępstw, co przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych dotyczących sprawy prowadzi do wniosku, iż kara orzeczona w takiej postaci nie spełnia stawianych przed nią celów wychowawczych oraz w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej;

- zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzut rażącej niewspółmierności kary jednostkowej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1 wyroku za czyn z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w konsekwencji kary łącznej w sytuacji, gdy okoliczności sprawy, w tym dotychczasowy tryb życia oskarżonego, wielokrotne konflikty z prawem oraz sposób

	<p>popelnienia przestępstwa wskazują, że nie ma on żadnego poszanowania dla porządku prawnego, a karą adekwatną za czyn przypisany w pkt 1 wyroku jest kara 4 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Oba podniesione zarzuty wniesionych apelacji, jako bardzo zbliżone, mogą zostać omówione wspólnie.</p> <p>Zarzuty skarżących zasługują w znacznej części na uwzględnienie.</p> <p>Przyznać należało rację skarżącym, że kara wymierzona za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, o którym mowa w pkt I aktu oskarżenia (i pkt 1 zaskarżonego wyroku) cechuje się niewspółmiernością i to w stopniu rażącym.</p>				

Wymierzona kara, winna być karą współmierną do wagi popełnionego przestępstwa.

Orzeczona kara spełniać ma nie tylko cele wychowawcze i zapobiegawcze, ale musi także, być karą adekwatną do wagi popełnionego przestępstwa. Sąd orzekający powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a w szczególności stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Tymczasem Sąd I instancji nie przywiązał należytej miary do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego omawianego tu przestępstwa. Stało się tak, pomimo zwrócenia na to uwagi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nawet określania przez Sąd Rejonowy zachowania oskarżonego jako „niehumanitarne”, jako „niehumanitarne”, zasługujące na

szczególne potępienie”.

Sąd meriti także tylko „sygnalizacyjnie” zauważył, że oskarżony był już wcześniej wielokrotnie karany. A przecież jest to bardzo doniosła okoliczność obciążająca. Oskarżony nie wyciągnął z dotychczasowych postępowań karnych i orzekanych wobec niego sankcji, żadnych pozytywnych wniosków, dopuszczając się kolejnego przestępstwa. Świadczyć to może o jego głębokim braku poszanowania norm społecznych, niepoprawności, braku chęci zmiany postępowania i nikłych efektach dotychczasowego procesu resocjalizacji.

Mając na względzie bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu oraz uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego (nawet przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących, jak:

przyznanie się do winy, działanie z zamiarem nagłym, wewnętrzne przekonanie, że pokrzywdzony celowo trzyma się jego samochodu), powoduje, że adekwatna kara za omawiane tu przestępstwo, przypisane w pkt 1 zaskarżonego wyroku, winna wynieść 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Taka właśnie kara (mając tu na względzie, że górna granica zagrożenia wynosiła w tym przypadku 5 lat pozbawienia wolności), stanowić będzie właściwą reakcję karną, odpowiadającą poczuciu kary sprawiedliwej. Tak ukształtowana kara, współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, uwzględnia całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności oraz spełni w sposób właściwy cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości

prawnej
społeczeństwa.

W konsekwencji podniesienia wysokości jednej z kar jednostkowych, objętych karą łączną, również i ta kara podlegała podwyższeniu. W aktualnym stanie prawnym kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a k.k., tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem

dolegliwości, czy też przeciwnie - w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, który nie wyciągnął należytych wniosków z faktu uprzedniej karalności, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd Okręgowy uznał (podobnie, jak Sąd I instancji), iż przy określeniu oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, zastosowanie winna znaleźć zasada asperacji (częściowej absorpcji). Biorąc przy tym pod uwagę granice, w jakich można było w niniejszej sprawie orzec karę łączną (od 3 lat i 6 miesięcy – do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności), Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż kara łączna 4 lat pozbawienia wolności będzie adekwatna do

<p>wszystkich omawianych wyżej przesłanek wymiaru kary łącznej. Taki właśnie wymiar kary pozbawienia wolności będzie współmierną reakcją karną za popełnione przez oskarżonego przestępstwa, odpowiadającą społecznemu poczuciu kary sprawiedliwej, a kara taka spełni w sposób właściwy cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- wniosek prokuratora o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i wymierzenie oskarżonemu za czyn I 4 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji wymierzenie kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>- wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności zawartego w pkt 5 wyroku, zmianę wyroku w pkt 1 i wymierzenie oskarżonemu za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powody częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zostały już powyżej przedstawione w sposób szczegółowy. Sąd Okręgowy uznał, iż wymierzenie oskarżonemu w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 1 zaskarżonego wyroku kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, będzie</p>			

adekwatne do wszystkich omawianych wyżej przesłanek wymiaru kary, w tym kary łącznej. Taki właśnie wymiar kary pozbawienia wolności stanowić będzie współmierną reakcją karną za popełnione przez oskarżonego przestępstwa, odpowiadający społecznemu poczuciu kary sprawiedliwej, a kara taka spełni w sposób właściwy cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd odwoławczy nie znalazł natomiast dostatecznych powodów do bardziej znacznego zaostrzenia wymiaru kary wobec oskarżonego, o co wnosili obaj skarżący.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Ponieważ apelacje nie zaskarżyły w całości wyroku Sądu Rejonowego (a tylko

	<p>co do kary), należało również ocenić zapadły wyrok pod kątem zaistnienia ewentualnych okoliczności, o których mowa w art. 440 k.p.k. (rażąca niesprawiedliwość wyroku).</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Sąd odwoławczy uznał, iż w niniejszej sprawie nie doszło do wydania wyroku niesprawiedliwego, ani tym bardziej – rażąco niesprawiedliwego, co w konsekwencji nakazywałoby orzekać poza granicami zaskarżenia oraz podniesionymi w apelacjach zarzutami.</p> <p>Podkreślić należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy</p>		

oskarżonego w
zakresie
przypisanych mu
czynów są
prawidłowe, gdyż
stanowią wynik, nie
budzący żadnych
zastrzeżeń i zgodnej
z art. 7 k.p.k.,
oceny zebranych w
sprawie dowodów.
Sąd Rejonowy
dokonał też
prawidłowej
subsumpcji
ustalonego stanu
faktycznego, pod
właściwy przepis
ustawy karnej,
trafnie uznając, iż
oskarżony wyczerpał
swoim zachowaniem
dyspozycję
przepisów art. 160 §
1 k.k. i art. 157 § 1
k.k. w zw. z art. 11 §
2 k.k. (czyn I) i art.
244 k.k. (czyn II).

Nie może budzić
żadnych wątpliwości
zawinienie
oskarżonego.

Obrona podnosi w
piśmie procesowym
z dnia 8 listopada
2023 roku, że
Sąd Rejonowy nie
pogłębił tego
zagadnienia w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, nie
dostrzegając jednak,
że zarówno
prokurator, jak i
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego, a więc
te podmioty, które

wnosiły o pisemne uzasadnienie wyroku z dnia 21 lipca 2023 roku, ograniczyły zakres swoich wniosków, wyłącznie co do kary, co powoduje określone implikacje wskazane w art. 423 § 1a k.p.k. Tym niemniej, w świetle zgromadzonych dowodów, wina oskarżonego, co do czynu i aktu oskarżenia (w tym zakresie jest to aktualnie kwestionowane przez obronę) jest oczywista. Przecież oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że wlecze kierowanym przez siebie samochodem pokrzywdzonego, przez co stwarza dla niego realne niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a nawet utraty życia, a także co najmniej godził się, że pokrzywdzony dozna obrażeń ciała, na skutek tarcia jego nóg oraz poślądka o twarde podłoże nawierzchni. Dodać w tym miejscu należy, że zarówno przestępstwo z art. 160 § 1 k.k., jak i z art. 157 § 1 k.k. nie wymaga dla swojego bytu zamiaru

bezpośredniego, a wystarczający jest tu zamiar ewentualny (wynikowy).

Obrona uwypukla okoliczność, że oskarżony był przekonany, iż pokrzywdzony celowo trzyma się samochodu i nie chce go puścić, mimo ruchu pojazdu. W istocie obrona powołuje się tu na kontratyp błędu. Jednakże z art. 28 § 1 k.k. jasno wynika, że nie popełnia przestępstwa, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie, co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego. Tymczasem okoliczność, czy pokrzywdzony był wleczony przez samochód, kierowany przez oskarżonego z powodu przypadkowego zadzierzgnięcia się jego ręki w pas bezpieczeństwa, czy też z powodu intencjonalnego trzymania się drzwi samochodu, nie ma znaczenia dla bytu ustawowych znamion przestępstwa z art.

160 § 1 k.k., jak i art.
157 § 1 k.k.

Poza tym, aby skutecznie powoływać się na błąd, musi on być usprawiedliwiony. Natomiast w realiach rozpoznawanej sprawy trudno przyjąć, aby oskarżony, przemieszczając się na odległość ponad 1100 metrów z uczepionym do auta pokrzywdzonym (co przy prędkości samochodu około 60 km/h musiało zabrać ponad 1 minutę) nie mógł się zorientować, co do zaistniałej sytuacji. Nie są tu wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, że zatrzymał się „po chwili” (k. 169), czy też „po kilkunastu sekundach” (k. 641v). Ponadto pokrzywdzony krzyczał m.in. „zabijesz mnie”, co przecieżyło intencjonalnemu trzymaniu się przez niego samochodu i winno dać oskarżonemu asumpt do prawidłowego

odczytania
zaistniałej sytuacji.

Oskarżonego nie może także usprawiedliwiać to, że nie wiedział, jakie zamiary wobec niego ma pokrzywdzony. Można było przecież spokojnie wyjaśnić wynikłe zajście, w tym postawiony przez pokrzywdzonego zarzut nietrzeźwości (a właśnie to – jak wynika z zeznań pokrzywdzonego – było impulsem do gwałtownego ruszenia samochodem przez oskarżonego). W każdym razie, nie uprawniało oskarżonego do kontynuowania jazdy samochodem, w sytuacji zorientowania się przez niego, że wlecze samochodem pokrzywdzonego. Oskarżony nie liczył się z tym, że w ten sposób wyrządza krzywdę pokrzywdzonemu i naraża go na utratę życia, bądź zdrowia. Ważniejsze dla niego było uniknięcie odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (ponadto skuteczna

ucieczka
oskarżonego
uniemożliwiła
zbadanie go na
zawartość alkoholu
w organizmie).

Nie ma też racji
obrona, odnośnie
przyjętej przez Sąd
meriti kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu w
pkt 1 zaskarżonego
wyroku z art. 160 §
1 k.k. i art. 157 § 1
k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k. Wbrew tym
twierdzeniom, jak
najbardziej
dopuszczalnym jest
kumulatywny zbieg
przepisów art. 160 §
1 k.k. z przepisami
określającymi
spowodowanie
uszczerbku na
zdrowiu (art. 157 § 1
– 3 k.k.). Dokonując
kwalifikacji prawnej
czynu zachodzi
konieczność
uwzględnienia w
niej wszystkich
naruszonych
czynem sprawcy
przepisów, których
nie da się
zredukować za
pomocą reguł
wyłączania wielości
ocen. Skoro w
rozpatrywanej tu
sprawie oskarżony
kierując
samochodem, włókł
na odcinku 1140
metrów drogi
asfaltowej,

wiszącego przy drzwiach pojazdu pokrzywdzonego, narażając go tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a jednocześnie spowodował u pokrzywdzonego obrażenia, powodujące rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy od 7 dni, to w pełni zasadnym było zakwalifikowanie tegoż czynu z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej skazania któregokolwiek z ww. przepisów nie oddałoby w pełni kryminalnej treści zachowania oskarżonego.

Przytoczone przez obrońcę judykaty dotyczyły innych stanów faktycznych i odnosiły się głównie do relacji art. 160 § 3 k.k. z art. 155 i 156 § 2 k.k. oraz art. 220 § 1 lub 2 k.k. z art. 160 k.k.

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Za wyjątkiem niżej opisanej zmiany, dotyczącej wymiaru kary – pozostały zakres zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Poza podwyższeniem wymiaru kary pozbawienia wolności, o której mowa niżej, zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy .	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Podwyższenie oskarżonemu wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej	

<p>za przestępstwo przypisane w pkt 1 zaskarżonego wyroku do 3 lat i 6 miesięcy.</p> <p>Podwyższenie oskarżonemu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt 5 zaskarżonego wyroku do 4 lat.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Motywy powyższych zmian zostały szczegółowo omówione w pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

3 - 4

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., zgodnie z którym oskarżony ponosi koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego.

Z tych też względów należało zasądzić od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrot poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem II instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w niniejszym postępowaniu odwoławczym, została ustalona w oparciu o przepisy § 11 ust. 2 pkt 4 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, według stawki minimalnej.

Wysokość opłaty za obie instancje została ustalona na podstawie art. 10

	ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie kary pozbawienia wolności za czyn I aktu oskarżenia i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie kary pozbawienia wolności za czyn I aktu oskarżenia i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------